

Προβαίνω εις ἓν διάβηρα συν. Θεῷ ἀρκούντως σοβαρὸν τὸ ὁποῖον ἐνέχει ἴσως πολλοὺς κινδύνους. Ἔρχεται ὄμως ἔρα καὶ νῦν ἐστὶ πού ηὐρεῖ νά σταδαύρε ἄνω τῶν περιστάσεων. Ἡ συνείδησις, ἡ φωνὴ τῆς ἐσωτέρας ὑποστάσεώς μας, ἐφειχέται καὶ μᾶς ὡδεῖ πρὸς ἐνεργεῖαι τοιαύτες καὶ τοσοῦτες πού ἴλιγγα ὁ νοῦς εἰς τὴν ἐνατένησί τους. Ἀνάγκη λοιπὸν πρὸς ἐφευρέσειν τῆς ἐφειχόμενης συνειδήσεως ἀπαιτοῦσε τὴν ἐκκλησίωσιν τῆς.

Καὶ γίνονται σαφέστερος:

Ἄψευδοί νομαί σε ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰησοῦ καὶ καρδιῶν γνωστὰ τὰ ὑποτιθέμενα ἀγνωστὰ πεπραχμένα τῶν καιρῶν μας:

Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ ὁποία ἐπὶ ἓνα αἰῶνα ἔχει εἰσχωρήσει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ σὴν κυριαλέγία στέκεται ὡς ὁδοστρωτὴρ ὁ ὁποῖος τείνει νά ἰσοπεδώσει καὶ ἐννοια ἀντιπασέως. Πάχισ καὶ σάφους ἀλήθειαι τοῦ παρελθόντος παραδεδωμένες μὲ αἵματα ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας μας σήμερα παραγκωνίζονται, ἀνεμολοῦνται, δὲν ἰσχύουσιν Ὀμιλεῖ ὁ προκαθήμενος ἐπὶ παραδείγματι γιὰ ἐὺς Ἐκκλησίαν γιὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν παπισμό καὶ ἄλλαι ἐκκλησίαι. Δὲν ἀντίκεινται αὐτὸ εἰς τὸ Πιστεύω μας. Δὲν ὀμιλεῖ ἐκεῖ ἡ διαχρονικὴ Ἐκκλησία ἀλανδάσως << εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποσταλικὴν Ἐκκλησίαν >> καὶ ἔρχεται τῶρα ὁ τοῦ Φαναρίου νά μᾶς διευκρινήσῃ τὰ ἀδιευκρίνηστα. Ἐν τοιαύτῳ περιπτώσει δὲν εἶναι αἵρεσις αὐτό;

Καὶ νά ἦταν μόνον αὐτό· παραδίδω ὄμως τὸν λόγον εἰς ἐγνωσμένου κύρους ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός διὰ νά γίνῃ καταφανέστερα ἢ ἀλήθειαι.

Γράφει ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτελείου πανεπιστημίου εἰς τὴν Βιβλίον του << καὶ ἡ δὲ ἰσχυρὴ ἐξουσία ἀνυπακοῆς >> σελ 49: << τῶρα δὲ ἡ παπτελής σχεδὸν ἐπιβράτησιν σὴν διοικουσα Ἐκκλησία καὶ σὴν θεολογικὰς σχολὰς τοῦ παναίρετικῶ οἰκουμενισμοῦ, ὁδηγοῦσιν σὴν ἀπόρριψη τῶν παραδεδωμένων, ἀσέμνη καὶ τοῦ Ἐυαγγελίου, σὲ δογματικὸ καὶ ἠθικὸ μνημόσυνο, μὲ συνέπεια ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας νά περιφρονεῖται μὲ τὴν δικαίωση τῶν αἵρέσεων καὶ τῶν πλανῶν ὅπως π.χ. μὲ τὴν ἀναγνώριση τῶν Μονοφυσιτῶν, τοῦ Σεβήρου καὶ τοῦ Διοσκοῦρου ὡς Ὀρθοδόξων, καὶ τοῦ Παπισμοῦ ὡς ἀσέμνης Ἐκκλησίας, σὴν ὁδικὴ δὲ φωνὴ νά δικαιολογοῦνται οἱ προκαταλαβόμεναι σχέσεις, νά συζητεῖται δὲ ἀκόμη καὶ ὁ ἀναγνώριση τοῦ γάρου τῶν ὁμοφυλοφίλων >>.

Τοῦ ἰδίου σελ 16: << Δὲν ἔχουν ἄλλωστε εὐθύνη γιὰ τὴν Ἐκκλησία μόνον οἱ ἐπίσκοποι· ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἰδιοκτησία κανενός· ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ κοινῶν μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς πιστοὺς, ὡς ἐνιαῖο σῶμα μὲ κεφαλὴ τὸν Χριστό ἔχουν ἔλθῃ ἀναλογι-

κή εὐδὸνη. Δὲν χρειάζεται νὰ ἐξηγήσω ὅτι πολλές φορές, ὅταν ἠτανόθισαν πατριάρχες καὶ ἐπίσκοποι τὴν Ἐκκλησία ἐφύλαξαν ἀληθοὺς παπᾶδες καὶ μοναχοί, ὅτι φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποδείχθηκε ὁ πιστὸς λαός. Ὑπακού σὴν Ἐκκλησία δὲν σημαίνει ὑπακού σὲ συγκεκριμένα πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ ἠτανώται, ἀλλὰ ὑπακού σὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὸ ἠροκῆται μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν διαχρονικὴ παράδοση τῶν Ἁγίων Πατέρων».

Γράφει ὁ γνωστὸς θεολόγος Νικόλαος Εὐτηρόπουλος στὸ Βιβλίο του ἐκκτι-Οἰκουμενιστικά» ἐσθ. Ὁ Σταυρὸς σελ 25: «Ὁ κ. Βαρδολοβαῖος καταργεῖ τοὺς 4. Μανόρες ποὺ ἀπαγορεύουν συμπροσυχὸς καὶ συγχρωτισμοὺς μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἀσυστόλως συμπροσυχεται καὶ συγχρωτίζεται μ' αὐτούς. Συλλειτουργῆσε μὲ τὸν Πάπα, δὲν ἔφθασε δὲ μόνον στὸ Κοινό Ποτήριον γιὰ νὰ γίνῃ πλήρης καὶ τελεία ἢ ἔγωσι μὲ τοὺς Παπικούς. Ἀλλὰ σὴν Ραβέννα λειτουργῆσε μὲ τὴν παρουσίᾳ τοῦ ναὸ καὶ τῶν Παπικῶν καὶ ἀλλοθρήσκων καὶ μετέδωσε τὴν θεία Κοινωνίᾳ καὶ ο' αὐτούς».

τοῦ ἴδιου σελ 26: «Ὁ κ. Βαρδολοβαῖος εἶνε ἔνοχος γιὰ τὴν ἐπαίσχυτη ἐκείνη καὶ κατάπτυστη συμφωνία στὸ Μπαλαφαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Συμφωνίᾳ πρὸς τὸ Συμφωνία ἐκείνη ἡ Ὁρθοδοξία, τὴν ὁποία φέρεται ὅτι ἐκηροσωθεῖ, δὲν ἔχει τὴν ἀποικλειστικὴν καὶ μοναδικότητα ὡς Ἐκκλησία, δὲν εἶνε ἡ ἁμῖα ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ καὶ ὁ Παπισμὸς εἶνε Ἐκκλησία, ἀδελφὴ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα ὁ Παπισμὸς ἔχει τὸ προβάδισμα ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ μεγαλύτερος αἰρεσιάρχης κληρικὸς ἄλλων τῶν αἰώνων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας, Εὐλιανὸς, Πρῶτος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὁρθόδοξων στὸν Διάλογο μὲ τοὺς Παπικούς καὶ ἀκρόατος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δὲν ἔγραφε τὴν προδοτικὴ ἐκείνη Συμφωνία. Ταπεινὸς ἐρχάτος τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Θεολόγος καὶ ἱεροκήρυξ Νικόλαος Εὐτηρόπουλος ἤλεξε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐστραλίας γιὰ τὸν προδοσίαν στὸ Μπαλαφαντ ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλες προδοσίαι τῆς πίστεως, φρικτῆς αἵρέσεις καὶ βλασηφιῆς τοῦ Ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τί ἔπραξε. Δικαιολόγησε τὸν Αὐστραλίαν, τὸν ἐγκωμιάσειε κατὰ καιροῦ τοῦ ἔδωκε μισοσησιτικὴ Ὁρθοδοξία καὶ ἀφώρισε τὸν Εὐτηρόπουλον».

τοῦ ἴδιου σελ 28: «Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας^κ Πέτρος ἀναγνωρίζει μυστήρια τῶν Μονοφυσικῶν καὶ ὁμολεῖ γιὰ ἔνωσι τῶν Ὁρθόδοξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους πρὸς ἐναντίωσι τῆς μίαις ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ὁ Πατριάρχης Ἀποχείας κ. Ἰγνῆτιος ἔκανε πλήρη ἔνωσι μὲ τοὺς Μονοφυσίτες καὶ ἔπρεπε τουλάχιστον αὐτὸς νὰ καθαρευθῆ καὶ ν' ἀναθεματωθῆ. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας Ἐπίσκοπος γιὰ νὰ πᾶσῃ ἔστω τὸ μνημόσυνο του.»

Και τό ἀκόμη χειρότερο εἶναι ὄνομα τοῦ πάπα μνημονεύεται ἐν τοῖς δίπτυχοις αὐτό
 γράγεται ἀπό ἀδιάσειστα τεκμήρια κατατεθειμένα καί εὐκόλως ἀναστυρόμενα.
 Ἐγραφε ὁ μητροπολίτης Φιλάρτος προικωθήμενος τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπιστο-
 λή του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰακωβὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπίσ. Β. καὶ Ν. Ἀμερικής: « Διαμαρτυρόμεθα
 κατὰ τῆς «Οἰκουμενικῆς Δοξολογίας» ὡς καὶ κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου σ.υ.μ.π.ε.ρ.ι.λ.η-
 ψ.ε.ω.ς. εἰς τὰ Δίπτυχα τοῦ ὀνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ πασῶν τῶν
 ἑρ.ο.λ.ο.γ.ι.ῶ.ν Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν, γεγονός τό ὅποσον ἀνηχηθῆν εἰς τό μῆνυμα τῶν
 Χριστουχέννων τῆς Αὐτοῦ Παναχίστητος.

Ἡ συμπερίληψις ὀνόματος τινος εἰς τὰ Δίπτυχα εἶναι ἐνδείξις ἐπιτότουτος ἀναγνωρίσεως Ὁρθόδοξου.
 Ἐάν ἡ Ἐ.Οἰκουμενική Σύνοδος διέταξεν τὴν διαγραφὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοδώρου Μοφουεστίας
 ἀπὸ τὰ Δίπτυχα, ὅτε ἡ διδασκαλία ἐσείη εὐρέθη ὑστερουμένη ὀρθοδόξιας, ὡς εἴναι τὸτε Πα-
 τριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος, τό νῦν καὶ συμπερίληψις εἰς τὰ Δίπτυχα τοῦ οὔτε κατ' ὄνομα ἀνήκοντος εἰς
 τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ ὅποιοι ταυκατίον συνεχίσουν ἀπὸ διακηρύττου διδασκαλίας
 ἄσυστάτους πρὸς τὰ δόγματα τῆς;

Ἐνώσθε με τοὺς ἑτεροδόξους, οὐχὶ ἐν ἀληθείᾳ ἀλλ' ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς αὐτήν.»

(Orthodox Russia 1967 № 5, Ὁρθόδοξος Τύπος, 1. 11. 1969)

Γράφει ὁ ο. Γεώργιος Μεταλλικός πρὸς Βιβλίον τοῦ ἐξ Ὀφειλῆ ἀγάπης» (Ἡ δολίαση Ἑνωτικῶν-Ἀνω-
 ωτικῶν, Ὁρθόδοξη Οἰκουμενικότητα καὶ παγκοσμιοποίηση, ἡ ἠρώταση τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν) ὁ Ὁρθόδο-
 ξος Κυφῆλη σελ 10: «Οἱ θεολογικά ἑκφραχθευμένοι διέφθουσι οὐνιτικὸν διάλογον, θεχόμενοι τὸν
 Πάπα ὡς κ.α.ν.ο.ν.ι.κ.ῶ. ἐ.π.ι.σ.κ.ο.ν.α τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν
 «ρ.ν.η.ρ.ο.ν.ε.ύ.ο.υ.ν.» πολλοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοῦ ἔχουν προχωρήσει πρὸς τὴν ἔνωσιν μετὰ τὸν
 ἰασηρό, κοινωνίας μετὰ τοὺς παπιστοὺς, ὅπως ἀφελόμενος ἦδ' ἡ τὸ 1971 ὁ πατριάρχης Ἀθναγό-
 ρος καὶ πειστικὰ ἔχει ὑποστηρίξει πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ ὁ συνθέτης κ. Ἀδῶν Σακαρέλλος.
 Ἐπὶ τὴν περιοδικὴν ἐκδοσὶ ὁμωνύμου ἀδελφότητος Λονδίνου «Μέγας Ἀθανάσιος» Σεπτέμβριος 1990
 ἀρ. φύλ. 30 ἀναφέρει: «Πληροφορούμεθα ἀπὸ ἑκχυρες πηγῆς ὅτι ὁ ἡγαθὸς τῆς ἑκρῆς Μονῆς Μουλιου-
 ρουσίτου ἔχει ἠλεχθῆνας πληροφορίας ὅτι ὁ οἰκουμ. πατριάρχης (ἐνώσει τὸν Δημήτριον) ἔχει εἰς
 τὰ δίπτυχα τοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχριστοῦ πάπα τῆς Ρώμης.»

Δὲν δέλω ἔρωσι νὰ ἐνεσταθῶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπισημότερον διότι εἶναι γνωστὰ τοῖς πᾶσι.
 Τὸ ἡγοούμενον εἶναι ὅτι ἡρέπει νὰ εἶναι ἡ δική μας στάσις ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.
 Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἐνδείχθημένη λύσις. Γράφει ὁ Μ. Ἀθανάσιος «Ἐάν οὖν τινα ἴδης, ἀδελφέ, ὅτι ἔ-
 χει σχῆμα σεμνοσηπῆς, μὴ ἠρώσῃς, ὅτι ἐνδέδεται κινῆσαι πρᾶξιον ὅτι ὄνομα ἔχει πρᾶξιον βυτέρου
 ἢ ἐπισκόπου... ἀλλὰ τὰς ἠρώσει αὐτοῦ περιέρχασαι: εἴ ἐστι σωφρων... ἢ ὑπερμνηστικὸς. εἰ δ' ἔχει..

τόν φάρυγγα ἄδην, νοσῶν χρήματα, καί καταλείπων τὴν θεοσεβείαν ἄφες αὐτόν... οὐ γὰρ ἔστι Παι-
ρήν... ἀλλὰ λύσις ἀπακτικῆς...» περὶ ψευδοπροφητῶν (ΒΕΠΕΕ 33, 197)

Ο μοναχὸς Θεόκλητος Διοκυστιάτης: «Ὅτι καὶ γὰρ κατὰ ἔλεγχον σωτήριον πρέπει καὶ εἶ-
ναι ἐλεύθερος παιδῶν μερμηρῶν. καὶ ἔχῃ ἀγαπῆν καὶ διάνοιαν φωτεινὴν. Διότι ὅταν δὲν συγγέχῃ-
νται τὰ στοιχεῖα αὐτὰ, τότε δ' ἐλέγχων δὲν ἐλέγχει, ἀλλὰ σαρραλεῖ τὴν ἑσκαλισίαν. Ἐφαίρεσιν
ἀποτελεῖ ἢ περιπτώσει κινδύνου αἰρέσεως. Τότε σαφοὶ καὶ ἄσφατοι, ἀκάθαρτοι καὶ καθαροὶ τῆ καρ-
δία πρέπει καὶ ἐξεστέρωνται καὶ καὶ ἐλέγχων.» περὶ Ἁγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη 1964.

Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος: «Δὲν εἶναι δίκαιον οὔτε πρέπει εἰς ἀνθρώπου εἰσεβῆς ποικίλησιν καὶ
σιωπῶν, ὅταν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ ἀθετοῦσιν... ὅπου δὲ Θεὸς τὸ κινδυνεύμενον... τίς εὐσε-
βῆς δύναται καὶ σιγᾶ.» (Ἁγ. Μονὴ Γρηγορίου ἐστὶ ἀγῶνας τῶν μοναχῶν σελ. 233)

Ἰωσήφ Βρυέννιος: «Πᾶς δ' ἀνάρμενος λέγων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ λέγων κατακριθήσεται ὑπὸ τοῦ θε-
οῦ, καὶ ταῦτα ἔνδαπισίς ἐστὶ τὸ κινδυνεύμενον καὶ τῆς ὅλης ἑσκαλισίης τῶν Ὁρθοδόξων ἡ κρηπίς. Τὸ
γὰρ ἐρησυχάζειν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρνήσεως ἴδιον, τὸ δὲ λέγειν ὁμολογίας εἰλημνικῆς.» (Τὸ εὐρε-
θέντα ἔργον αὐτοῦ. Τόμος Β' Θεολογία 1990 σελ. 18)

Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος: «Τί ποιεῖς ἄνθρωπε; Παρεβάδην δ' νόμος καταπροηγήθη σωφροσύνης,
πλομπελήματα ταῦτα ἐτολήθη παρὰ τινος τῶν ἱερωρέων, τὰ ἀνωκίωτα χεῖρα καὶ οὐ φρίττας...
οὐκ ἀλγεῖς οὐκ ἐπιτήρα... ἀλλὰ κρινωρεῖς.» PG 55 252

Τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Ἐτασίτου: «... καθέσθον εἶναι ἐπιτολή τοῦ Κυρίου καὶ μὴ σιωπᾶμε
ἐταν κινδυνεύει ἢ πίστη. Γιατί λέγει καὶ φίλος καὶ καὶ μὴ σιωπῶντες! καὶ «Ἐάν αὐτοὶ σιωπήσουσιν δά-
φωιάβουν δύνατὰ αἱ πέτρες» (Πουκά 19, 40) καὶ «Ἐάν ὑποχωρεῖ, δὲν εὐαρεστεῖται ἡ ψυχὴ μου σ'
αὐτόν.» (Ἐβρ. 10, 38) «Ὅτε ἔταν ηρώχεται γιὰ τὴν πίστη δὲν προσέφερε καὶ παῦρε «Ἐχῶ ποῖός εἶ-
μαι; Εἶμι φερός; Ὁχι. Ἄρχοντας; Οὔτε. Ἐρατιώτης; Ἄλλο παῦ; Γεωργός; Οὔτε καὶ αὐτό. Εἶμι φτωχός
ἐφαρμαλίσαντος πόσον τὴν καθημερινή μου τροφή. Δὲν ἔχω λόγο, οὔτε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ θέμα αὐτό,
Ἄλλοιμον. Οἱ πέτρες δὲ χράβουν καὶ οὐ μένεις σιωπηλός καὶ ἀδιάφορος; Ἡ ἀνωκίωτη φύση ὠνά-
κονσε στό Θεό καὶ οὐ μένεις ἀδιάφορος; Αὐτὸς παῦ δὲν ἔχει ψυχὴ οὔτε λογοδοτεῖ στό δίκαστήριο,
φοβαμένο κατὰ κἀναίο τρόπο τὴν ἐπιτολή, βροταφωκίει καὶ οὐ παῦ ηρώχεται καὶ λογοδοτεῖ-
σεις στό Θεό τὸν καιρὸ τῆς κρηπίως ἀκρίτη καὶ γιὰ μιὰ λέξη ἀνωκίωτη, ἔστω καὶ ἂν εἶσαι
μητιάνος λῆς ἀπερίσκεπτα, τί μένωκίει γι' αὐτός...»

Λέγει ὁ ἅγιος, καὶ δ' ἐν πολλοῖς ἀγνωστος, Μελέτιος ὁ Βαλμοσιώτης: «
ὅπου δὲ πέφυκε Θεός, φησὶ τίς τῶν μετρίων — πρὸς δὲ κινδύνου ἔρας καὶ τὰ τῆς Βλῆβος Βλῆβος
καὶ τὰ τῆς λῶντος ἀπικτος, εἰς τούτων ἀνατρέχει — τίς εὐσεβῆς σηκίσειε, τίς ὄλω ηρώχεται
καὶ γὰρ τὴν συχκαταίθεσιν ἢ σιωπῆ σηραίνει.

Δεν μπορούμε λοιπόν να σιωπούμε διότι η σιωπή λογίζεται ως συγκατάθεσις και δάκρυα κερδίζει υπό του θεού ο σιωπών κατά τον σοφό φωναχόν. Ίωσήφ Βρυέννιο.

Εἰς τὸν ῥηθὲν ὑπομνήματός γράφονται τ' ὀνόματι καὶ διὰ τὸν γράφοντα καὶ διὰ τοὺς ἀναγιγνωσκόμενους. Πρέπει ἡ μαρτυρία τῆς Ἀληθείας νὰ εἶδεται ἔσπευτο καὶ ὄχι τὸ ἀναίτη ἢ ἀνάγκη. Ἔως τοῦ θανάτου ἐκλίνουσι ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ κύριος ὁ θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ. "Οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν ἐφαρμογὴν διὰ τὴν ἰσὺς λυπηθεὶ ὁ θεὸς καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐξουσίαν. Πρέπει ὡσαύτως νὰ διαπαιδαγωγῆται καὶ νὰ κατηχηθεὶ τὸ κοινόν· πρέπει νὰ γνωρίσῃ τοὺς γνησίους ποιμένους τοῦ ἀπὸ τοὺς λύκους μετὰ τὰ πρόβατα. Ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν συγχρόνων ἀλλὰ ἄγε κυρίως ἐπὶ τῇ ἐπιτηρί τῶν κακόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως πρέπει νὰ διακωφεῖ τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετικῶν κληρικῶν καὶ τὴν παύσιν καὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωσίας μετὰ τῶν κοινωκούντων αὐτοῖς.

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα σπὴν τεκμηρίωσιν τῆς ὡς ἐνω ἀληθείας διότι τὸ μέτρο τοῦτο ποὺ ἐπιτάσσει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δείχνει δύσκολον σπὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἀλλὰ πῶς καὶ πῶς ἐπιταγὴ τοῦ θεοῦ δὲν παρουσιάζονται φαινομενικῶς ὡς δύσκολα. Ὅστις μὲν ρητίσει εἰς δεξιὸν μὲς ἴπτετε νὰ προσεφέρομαι καὶ τὴν ἀριστερῆν παρεῖαν. Ὅποιος κοιτάξῃ γυνὴ πρὸς τὸ μοιχεύσαι, ἢ ἢ μοιχεύσῃ αὐτήν. Μὴν ἐπιθυμήσῃ τὰ τοῦ πλησίον σου γὰρ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μὴ πῶς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν κρίνεται καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ σωτηρία μὲς; Ἐπικαλοῦμαι τὴν ὑπομονὴν σοῦ διὰ τὴν ἀνίχνυσιν τῆς Ἀληθείας.

A. «Ἐάντιθεν γὰρ ἡ τοῦ θεοῦ Ὀρθοδοξία. Ἐκκλησία τῶν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως συγχωρητικῶν τελείαν εὐχέσασθε. Ἐπιστολὴ Ἀγίου Ἀχιλαίου π. 161 αἱ. Ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ μνημονεύων τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν κοινῶν τῇ αἵρεσει αὐτοῦ, καὶ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον ὁ μνημονεύων ἀλλὰ καὶ τὸ κοινόν ποὺ ἀκολουθεῖ.

B. ὁ μὲν Ἅγιος Μάρκος εὐχενικῶς γράφει: «Ἐάντιθεν οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλοὶ, πᾶσαι αἱ εὐνοαὶ, πᾶσαι αἱ δεῖται ἱεραὶ, φεύχιν τοὺς ἑτεροδόξους παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωσίας διίστασθαι» (P.G 160 205 C)

Γ. ὁ δὲ ὁμοιωτικὸς θεολόγος ὁ Ἐπιστολὴν ἠρωδεῖται: «Ἐχθροὺς γὰρ θεοῦ εἰς χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς τοῖς τοιοῦτοις κοινωκούντας μετὰ καὶ πολλῆ τῷ φωνῇ ἀπεφίνασθε» (P.G 99 1049A)

Δ. Καὶ οἱ Ἀχιλαίου Πατέρες γράφοντες πρὸς τὸν λατρινόφωνα ἀποκρίματα Μιχαὴλ Ρυτσιαλέξην: «καὶ ὡς ταῦτα ἀνέφετα ὀρθοδόξου ψυχῆ, καὶ οὐκ ἀπεστήσεται τῆς κοινωσίας τῶν μνημονεύσαντων αὐτίκα, καὶ ὡς καταλεύσαντος τὰ δεῖτα τοῦτους ἡγήσεται; εἰ. Πλὴν ὅτι βελυσθὸν ἔχει ἡ κοινωσία, ἐκ λόγου τοῦ ἀναφέρει αὐτὸν, ἢ ἢ ὀρθοδόξος εἶν ὁ ἀναφέρων» (Ἐπιστολὴν ἐν: V Laurent e.e.). Darroze's DOSSIER GREC DE L'UNION DE LYON (1273-1277) P. 376-403 Paris 1976).

Ε. και πάλιν ὁ μέγας Θεοδώρος τὰ ἐφ' ἡμῶν μεμνημένατα: «Αὐτὸν ὄλα τὰ χρήματα τοῦ κέρους παρῆ-
ξει τις καὶ κοινωνῶν εἶη τῆ αἵρέσει φίλος Θεοῦ οὐ κατ' ἰσότητα, ἀλλ' ἐχθρὸς» (PG 99 1205A).

Ετ' τοῦ ἰδίου: «Φυλάξατε ἑτι ἑαυτοὺς τῆς ψυχαφθόρου αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτρίως Χρι-
στοῦ». (αὐτοῦ, 1275C).

Ζ'. τοῦ ἰδίου: «Οἱ μὲν τέλειον περὶ τῆν πίστιν ἐγαυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λοχιμοῖς οὐ κατεπο-
ντίσθησαν, ὅμως τῆ κοινωνία τῆς αἵρέσεως σὺν ὅλλυνται» (1164A)

Η'. Ὁ ἄγιος Πεννάδιος Ἐσχολάριος: «... ὅστις μνημονεύει τῶν πάντων ἢ κοινωνῶν τῶ μνημονεύοντι...
ἠγίσταται καὶ τούτων ὄφον ἢ δαχία καὶ μεγάλη συνέδος ἢ ἐν Κων/λει ἢ τὸ λατινικὸν ἐφέτασασα δόγμα,
καὶ τοὺς αὐτὸ φρονήσαντας καθελούσα τότε τὸν Βόσκον δηλονότι καὶ τοὺς ἄλλοφροντας...»

Θ'. Σὲ ἄρθρο τῶν καθηγητῶν πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεοφάνης... η. Σεργίου Μεταλληνού, η. Θεωδώ-
ρου Ζήση, η. Εφράτη Εφράτου κ.ά.: «τὸ δόγμα τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἵρετικούς, ὡς καὶ τῆς ἐν συνε-
χεία κοινωνίας μὲ τοὺς κοινωνοῦντες οἱ ἕσται, μὲ τὴν πράξη τοὺς αὐτὴ ἀποβαίνον ἀσφινώντοιοι,
εἶναι τὸ μείζον καὶ ἐπείχον θέμα σπὴ σημερινῆ ἐκκλησιαστικῆ ζωῆς τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα κασεῖ ἐ-
πικίνδυνα: ἀπεύθυναι γὰ τὸν κόσο εἴμαστε ὄλοι ὄχι μόνον οἱ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς ἑτεροδό-
ξους, ἀλλὰ καὶ ὄσοι κοινοῦνται μὲ τοὺς κοινωνοῦντες: ἢ ἐκτρο-
πὴ καὶ ἢ παράβαση μοιάζει μὲ τὰ συσχετινοῦντα δόχετα...» (Μαρτυρία ἢ ἀποσπασμα; ἐκέ-
ψει),... τῆ Ραβέννα Ὁρθόδοξος Τύπος φ. 1466 12-7-2002).

Ι'. Λέγει ὁ ἱερομόναχος Θεοδώρητος: «ἀφ' οὗ ληθὲν ὄλοι οἱ ἐπισκοποὶ κοινωνῶν μαφι-
του (ἀριλεῖ περὶ τοῦ ἀσπαρτάτος οἱ κομμ. Πατριάρχου Δημητρίου) ὡς τὰ συσχετινοῦντα δόχετα,
οἱ δάλασσει καὶ ὄρφοι, καὶ ὄν μέρου τῆς κοινωνίας αὐτῆς εἰς τὸ δὴλητήριον τῆς αἵρέσεως τοῦ ἐκός
μετέχουν ἀναγκαστικῶς καὶ οἱ λοιποὶ ἐὰν δὲν ἀποτειχισθῶν ἐγκαίρως, εἶναι φανερόν ὄτι μὲ
τὴν συνεχιζόμενη κοινωνία τῶν χίνοται εὐτὶα καὶ κραινύεται καὶ ἰσχυροποιεῖται ἡ αἵρεσις...»

«ὄταν οἱ φυλάκσει προσἰδῶν» σελ 94)

ΙΑ' Γράφει ὁ η. Θεόδωρος Ζήσης: «καὶ ὄχι μόνον δὲν ὑπακούει ὁ ἰδῆος (ὄσος Θεοδώρος Εἰου-
δίτης), ἀλλὰ συνιστᾶ καὶ στοὺς ἄλλοι ἀνυπακούη καὶ διακοπὴ τοῦ μνημονεύου τῶν συνερημάτων.
Ἡ αἵρεση δὲν εἶναι ἐκκλησία: οἱ αἵρετικοὶ καὶ οἱ κοινωνοῦντες πρὸς αὐτοὺς δὲν εἶναι ἐκ-
κλησία» (Ἐκκλησιαστικὴ Ἄγια ἀνωτατική) σελ 55)

ΙΒ' Ὁ Πατριάρχης Κων/λεως, ὄχιος Σεργίου ὁ νέος, συμβούλευει τὴν ἐποχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοι-
νωνίας μὲ ἐκείνοιο τοὺς «ὄρθοδόξους» καὶ κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Λατῖνοιο, Συμβούλευε ἀσέφα τοῦ
λαϊκοῦο καὶ φεύχουν ὄλοταχῶς ἀπὸ τοὺς ἱερεῖο, καὶ ὄδεισαν ὑποταχῆ στοὺς Λατῖνοιο, καὶ φῆτε
σὲ ἐκκλησία καὶ ἐκείνοιο λειτουργοῦν καὶ πηγαῖκοιο, μῆτε καὶ παίρνουν εὐλογία ἀπὸ τὰ χέρια τοιο
καλύτερα καὶ προσεύχεστε μόνοιο σπὴ σπῆτῖα σοιο, παρὰ καὶ συγκεντρῶνετε σπὴν ἐκκλησία κα.

ἰμέ τοὺς λατινοφρονεῖς κληρικούς καὶ λαϊκούς: «εἰ δ' ἔσθ' τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὑφέξετε κόλασιν».
 Ἰωσήφ Βρυεννίος Τὰ εὐρεθέντα Τόμ. Β' σελ. 26).

17^ο Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὶν τὴν σύγκληση τῆς Γ' Οἰκουμένης. Εὐνόμου καὶ πρὶν τὴν ἀπαθίση τοῦ Μεστορίου, προέτρεψε τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς κων/λέως: «ἀμιώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε, μήτε κοινωῶσατε τῷ μνημόνευδέντι, μήτε μὴν ὡς διδάσκαλῶν προσέχοντες, εἰ μένοι λύκος ἀντιποιμένους... τοῖς δ' ἔχει τῶν κληρικών ἦτοι λαϊκῶν διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν κεχωρισμένοι ἢ κατακεδημένοι παρ' αὐτοῦ κοινωῶσιν ἡμεῖς, οὐ τὴν ἑκείνου κυρούσας ἀσέβων ψήφον, ἐποικῶντες δ' ἐσθλὸν τοὺς νεονότους κακεῖνο λέγοντες αὐτοῖς...» (Πρακτικά Γ' Οἰκουμένης. Εὐνόμου Τ.26 1,1,1 p.114,1,2)

18^ο Ὁ Μ. Ἀθανάσιος: «ἔσθ' τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τοῦτο καὶ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν» (τοῖς τὸν μνημὸν Βίον ἀσπᾶσι καὶ ἐνδοξοῖ θεοῖς ἰδρυμένοις.)

19^ο Ὁ Μ. Βασίλειος: «οὐδ' ἂν πρὸς ὕψος αὐτῶν ἐπιδεδόκημε τὴν συνέθειαν, εἰ σιωπῶντες (χωλαίνοντες) περὶ τὴν πίστιν εὐφραν» (Μ. Βασιλείου Ἐπιστολαὶ Πέτρω ἐπιστάτῳ Ἀλεξανδρείας).

20^ο Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Ἄν ὁ ηρωσιώτης σου εἶναι σαφὲς εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ μή περιεργάζεσθαι. Ἄν ὄρω εἶναι σαφὲς, κατὰ τὴν πίστιν φεύγει καὶ παραίτησέν τον, ὄχι μόνο ἂν εἶναι ἀνθρώπος ἀλλὰ καὶ ἄν ἄγγελος εἶναι ἀπὸ τὸν Οὐρανοῦ.» (Περὶ συνεχῶς μεταλήψεως σελ. 175).

21 Τέλος οἱ Ἀποστολικὲς Διαταχὲς γράφουν «Διὸ φευκτέον ἀπὸ τῶν φθορῶν ποιμένων»... Οἱ κανόνες οὗ ἐπιβάλλουν τὴν ἀποτειχίσει ὅπως τὴν ὀνομάζουσαν, ἦτοι τὴν διάστασι μεταξὺ μνημονευομένου καὶ μνημονευόμενου: εἶναι σύνδετη λέξις ἀποτελούμενη ἀπὸ δύο: ἀπό - τειχίσι = θέτω πείθος μεταξὺ ἐροῦ καὶ τοῦ μνημονευομένου, μ' ἄλλα λόγια ἀποδιίσταμαι, ἀπομακρύνωμαι, διαστέλλομαι διὰ τὸ μὴν μετέχω, καλύτερα συμμετέχω στὴν εὐδοκίᾳ εἶναι:

I) Ὁ 18^{ος} Κανὼν τῆς Πρωτοεπιτομῆς Εὐνόμου ὁ ὁποῖος ἐπέλλεται: «οἱ γὰρ δι' αἰρέσειν τινα, παρὰ τῶν ἁγίων Εὐνόμου ἢ Πατέρων κατεχνησμένην, τῆς ὀρθῆς τῶν ἁγίων κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου τὴν αἴρεσιν δηλονότι, δηροσία κηρύττοντες καὶ χυμνῆ τῇ μεγάλῃ ἐπιείκεια διδάσκοντες, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτηρήσει οὐχ ὑποκείσονται, πρὸ συνόδου διακνώσει ἑαυτοὺς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίσαντες, ἀλλὰ καὶ τὸς ὁμοίους τῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀφωδύσονται. Οὐ γὰρ ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέχνησαν, καὶ οὐ σχισμάτι τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλησίας κατέστησαν ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐσθλαύσαν ρύσασθαι»

II) Ὁ 1^{ος} Κανὼν τῆς Ἁγίας Γ' Οἰκουμένης Εὐνόμου διακελεύει: «... τοῖς ἀποστατήσοισιν ἢ ἀφισταφένοις ἐπισκόποις μηδ' ὅλως ὑποκείσθαι ματὰ μηδ' ἓνα τρόπον...»

III Ο ΠΑ' Αποστολικός Κανών ο οποίος αναφέρει: «Εἰ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου χωρὶς συναχθῆι, καὶ δυσιασπῆριον ἕτερον πᾶσαι, μηδ' ἐν κοίτη καὶ νωκῶς τὰς ἐπιδικὰς ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καθαίρειται ἐκ φιλικῶν».

Ἐδῶ δὲ ἦταν πάλι εὐστοχὰ δι' ἔλεγα καὶ ηὐρεθῶν;

α) Τὴν πληροφορία τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοῦς αἰρετικοῦς τόσο, ὥστε ἀπέφευξαν καὶ νὰ μιλοῦν μ' αὐτοῦς; «Οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἀποστολῆται αὐτῶν ἔσχον τὸσον βεβήλην "εὐλάβειαν"; ὥστε ἀπέφευξαν καὶ νὰ συναμιλοῦν ἀκόμη καὶ ἐκείνους ἐκδιδεῖν τὴν ἀλόθειαν τῆς πίστεως;» (Ἁγ. Εἰρηναῖος, Ἐλέγχος καὶ ἀνατροπὴ ψευδοκώμου γυνώσεως 1, 3, 4 ΒΕΠΕΕ 144 15-22)

β) Τὶς παρακάτω διδασκαλίαι τοῦ Μ. Βασιλείου: «Ὅτινες τὴν ὑγιᾶ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιούμενοι ἐμολογεῖν κοινωῦσι δὲ τοῖς ἑτέροις, τοῖς τοιούτοις εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσιν, μὴ μόνον ἀκαινωήτους ἔχειν, ἀλλὰ καὶ ἀδελφούς ἀνομάζειν» «Προδοσία οὖν ἐστὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιβουλή τοῦ κοινῆς, καὶ ἐδυσχίαν πρὸς ἀδιαφορίαν κακῶν, ἢ πρὸς τοῦς πανορθοδόξους ἐσχηματισμένῃ χρηστότητι» (Κεφάλαια τῶν κατὰ ἡλιότος ἔργων 13 1. 3-7)

Καὶ κλείνοντας συνάπτωμαι τὸν Β' κανόνα τῶς ἐν' Ἀσιατικῆ ἑκκλησίας οἷοις διατάσσει: «ὁ ἀκαινωήτοις κοινωῶν, ἀκαινωήτους ἔσται, ὡς συγγενὴ τὸν κανόνα τῆς ἑκκλησίας» τὸν 1' Ἀποστολικὸν κανόνα καὶ λέγει: «εἰ τις ἀκαινωήτω, καὶ ἐν οἴκῳ συρεύηται, ἀφαιρήσεται» καὶ τὸ: «ὁ αἰρετικὸν δεχόμενος, τὸς αὐτοῦ ἐγκλήμασιν ἐπιχειρεῖ» κατὰ τὸν ΜΕ' Ἀποστολικὸν

Ὅλοι οἱ παραπάνω κανόνες ἐμπεριέχονται εἰς τὸ Πηδάλιον τῆς ἑκκλησίας μας καὶ Ἁγίου Μ. Κωνσταντοῦ τοῦ Ἀσκητοῦ καὶ τῆς ἑρμηνείαις τοῦς Βιβλίου καὶ ηὐρεθῶν ἐπιμελῶς νὰ μελετᾶτε ἀπ' ἑαυτοῦς καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖο λαϊκὸ, εἴκει ἡ Ἁγία Γραφὴ μετὰ τὴν Ἁγία Γραφὴ ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ Ἁγίος στὸν πρόλογόν του.

Ἐνασώρθηκαν ἐκ τοῦ θησαυροφυλακίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως μας πολλές μαρτυρίαι εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐπολειφθεῖ αὐδεμία ἀμφιβολία διὰ τὸς περαιοτέρω

Ἰνῶρα μπορῶ ν' ἀφήσω νὰ ἐφέλδει ἐν στεναχωρῶς ἀνακουφίσεως ἐκ τοῦ στόματός μου ἐφ' ὅσον ἐπερατώθη αἰσίως σὺν θεῷ τὸ αὐτὸ τὸ διόβημα.

Εἶδε ὁ θεὸς νὰ φωτίσει, νὰ ἐμψυχώσῃ, νὰ ἐνδυναμώσῃ ἕλας μας
νὰ ποιήσωμε τὰ δέοντα εἰς νεύματα τῆς δόξης καὶ ἀδιδόχου φωτὸς
τῆς σήμερον, πρὸς ἀποφυγὴ τῆς ἰδίας εὐδυνίας ὡς ἐλέχη, πρὸς παραι-
δείχματισμόν, πρὸς ἐπιτεύχῃ τῆς ἡμῶν σωτηρίας

ὡς εὐχομαι εἰς ἕλας μας

Ὁ θεὸς μετ' ἡμῶν

Υ.Γ. Ὅς ἀποτειχισμένοι ἱερεῖς δὲν εἰσέρχονται εἰς τὰς συνόδους τῶν Γ.Ο.Χ. (παλαιοπρεσβυτεριῶν) διότι εἶναι παρασυναγωγὴ καὶ μητρονεύσον «ὕπερ πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξου τῆς ὀρθοδοξοῦσης τῶν Νόξο τῆς Ἀληθείας».